

LBRIS

We know
books

ELLE KENNEDY

BRIAR U #1

CÂND EXTREMELE SE ATRAG

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica • București, 2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE

Briar U : Când extremele se atrag / Elle Kennedy ; trad. din
lb. engleză și note de Sorin Petrescu. - București : Epica, 2022
ISBN 978-606-9713-26-6

I. Petrescu, Sorin (trad. ; note)

821.111

— E cumva o glumă?

Mă holbez la cele cinci fete din fața mea. Au păr, piele și ochi de culori diferite, și totuși nu le pot deosebi, pentru că au expresii identice. Dincolo de regretul prefăcut pe care încearcă să-l afișeze, ca și cum ar fi cu adevărat devastate de vestea dată adineuri, se întrevede un munte de *aroganță*.

Ha! De fapt, savurează situația.

— Îmi pare rău, Summer, dar nu este o glumă, zice Kaya, afișând un zâmbet compătimitor. În calitate de Comitet al Standardelor, luăm foarte în serios reputația asociației Kappa Beta Niu. În dimineața asta am primit veste din partea Convenției Naționale...

O întrerup:

— Pe bune? Ați *primit veste*? V-au trimis cumva o telegramă?

— Nu. Au trimis un e-mail, spune ea.

A ratat complet faptul că replica mea a fost sarcastică. Își aruncă părul lucios peste un umăr și continuă:

— I-au reamintit Comitetului că fiecare membră a acestei asociații studențești trebuie să respecte standardele de comportament

stabilite de ei. Altfel, filiala noastră o să piardă relațiile bune cu Centrul.

— E *musai* să rămânem în relații bune, intervine Bianca, privindu-mă stăruitor.

Dintre cele cinci scârbe din fața mea, ea pare cea mai înțelegătoare.

— Mai ales după ce s-a întâmplat cu Daphne Kettleman, adaugă o fată al cărei nume nu mi-l pot aminti.

Curiozitatea mă învinge.

— Ce s-a întâmplat cu Daphne Kettleman?

— S-a intoxicat cu alcool.

Cea de-a patra fată — cred că o cheamă Hailey — coboară vocea până la șoaptă și se uită iute în jur, ca și cum în mobilierul vechi care umple sufrageria reședinței Kappa ar fi ascunse microfoane.

— Au trebuit să-i facă spălături stomacale, ne informează vesel fata fără nume.

Mă întreb dacă nu cumva tipa e încântată peste măsură că Daphne Kettleman a fost la un pas de moarte.

Kaya rostește pe un ton sec:

— Destul cu Daphne! Nici măcar n-ar fi trebuit să amintești de ea, Coral...

Coral! ăsta e! ăsta e numele tipei. Și mi se pare că sună la fel de idiot ca în urmă cu un sfert de oră, când mi s-a prezentat.

— Noi nu pronunțăm numele lui Daphne în casa asta, îmi explică apoi Kaya.

Dumnezeule! Pentru un rahat de spălătură stomacală au transformat-o pe biata Daphne în Lordul Voldemort, Cel-al-cărui-nume-nu-trebuie-rostit? În mod clar, filiala Kappa Beta Niu de la Universitatea Briar este mult mai strictă decât cea de la Universitatea Brown.

Drept dovadă, m-au dat afară înainte de-a apuca să mă mut aici.

— Nu-i nimic personal, continuă Kaya, aruncându-mi un alt zâmbet fals de consolare. Reputația este foarte importantă pentru noi. Deși ești fiica unei foste membre...

— O membră care a fost președintă! subliniez eu.

La de-aici, Kaya! Mama mea a fost președinta unei filiale Kappa când era în anii trei și patru de facultate. La fel și bunica mea. Femeile din familia Heyward și asociația Kappa Beta Niu sunt nedespărțite.

— Ești *fiica unei foste membre*, repetă ea, dar noi nu mai aderăm la fel de strict ca altădată la legăturile ancestrale.

Legături ancestrale? Cine naiba se exprimă așa în ziua de azi? Oare fata asta a călătorit în timp, de-acum o sută de ani?

Kaya îi dă înainte:

— Așa cum am spus, avem reguli și politici. Iar tu nu te-ai despartit tocmai amiabil de filiala noastră de la Brown.

— N-am fost dată afară din Kappa, i-o întorc eu. Am fost dată afară din *școală*.

Kaya se holbează la mine, de parcă nu-i vine să creadă.

— Și ăsta-i un motiv de mândrie pentru tine? Ai fost exmatriculată dintr-una dintre cele mai bune universități din țară.

Răspund printre dinți:

— Nu, nu sunt mândră de asta. Spun doar că încă sunt membră Kappa.

— Mda, dar nu ești îndreptățită să locuiești în casa asta.

Kaya își încrucișează brațele peste puloverul ei din mohair alb.

— Pricep.

Îi imit poziția. Pe deasupra, îmi încrucișez și picioarele.

Privirea invidioasă a Kayei aterizează pe cizmele mele Prada negre, din piele întoarsă. Sunt un cadou de la bunica mea, cu ocazia admiterii mele la Briar. Aseară, când am deschis pachetul, m-am prăpădit de râs. Nu-s sigură că bunicuța Celeste pricepe că acum învăț la Briar doar pentru că am fost dată afară de la

cealaltă universitate. De fapt, pun pariu că știe, dar că puțin îi pasă. Bunica e-n stare să găsească orice motiv ca să-și etaleze piesele Prada. Femeia asta e sufletul meu pereche.

— Și ți-a trecut prin căpșor — îi zic tăios — să mă anunți că nu mă pot muta aici abia *după* ce mi-am făcut bagajul și am venit până aici tocmai din Manhattan?

Bianca este singura care are bunul-simț să pară cât de cât vinovată.

— Chiar ne pare rău, Summer. Dar, așa cum a spus și Kaya, Centrul a luat legătură cu noi abia în dimineața asta, și a trebuit să votăm și...

Ridică ușor din umeri.

— Îmi pare rău, repetă Bianca.

— Deci ați votat că nu mi se permite să locuiesc aici.

— Da, îmi confirmă Kaya.

Le privesc pe celelalte.

— Hailey, tu ce zici?

— Mă cheamă Halley, mă corectează ea cu răceală.

Ce să-ți zic! De parcă ar trebui să-mi amintesc toate numele lor! Abia ne-am cunoscut.

— OK, Halley.

Mă uit la fata de lângă ea și adaug:

— Coral?

Apoi privirea mea poposește pe fata următoare. Drace! Chiar că nu mai țin minte cum o cheamă.

— Ăăă... Laura?

— Eu sunt Tawny, îmi zice fata, din vârful buzelor.

Iar am nimerit pe-alături!

— Așa. Tawny. Deci sunteți sigure de hotărârea voastră, fetelor?

Primesc trei aprobări din cap.

— Super! Mersi că m-ați făcut să-mi pierd timpul!

Mă ridic, îmi dau părul peste umăr și încep să-mi înfășor eșarfa roșie, de cașmir în jurul gâtului. Poate un pic prea brutal — se pare că gesturile mele o irită pe Kaya.

— Nu mai fi așa de teatrală! Îmi poruncește artăgos. Și nu te purta ca și cum *noi* suntem de vină pentru că tu ți-ai incendiat fosta locuință. Ne pare rău, dar nu vrem să locuim cu o *piromană*.

Mă străduiesc să-mi păstrez cumpătul.

— N-am incendiat nimic.

— Surorile noastre de la Brown au spus altceva. În fine... Avem o ședință peste zece minute. E timpul să pleci.

— Altă ședință? Ca să vezi! Ce program încărcat aveți astăzi!

— Diseară organizăm un eveniment de caritate pentru Ajunul Anului Nou, ca să strângem niște bani, spune Kaya, înțepată.

Vai! Scuzele mele!

— Pentru ce?

Bianca pare puțin rușinată.

— Ei! Adunăm bani ca să renovăm subsolul de-aici.

O, Doamne! *Asta* numesc ele eveniment de caritate?

— Păi, atunci, e cazul să treceți la treabă, le zic eu.

Cu un zâmbet fals, le salut și ies din încăpere.

Când pășesc în hol, simt că-mi vine să plâng.

Să le-o trag! N-am nevoie nici de ele. nici de asociația lor idioată.

— Summer, stai!

Bianca mă ajunge din urmă la ușă. Afișez rapid un zâmbet și-mi șterg lacrimile. N-o să le dau satisfacția să mă vadă plângând. Mă felicit că mi-am lăsat valizele în mașină și nu am luat cu mine decât poșeta asta uriașă. Ce umilitor ar fi fost să-mi târăsc bagajele înapoi la mașină! Și ar fi trebuit să fac mai multe drumuri, pentru că eu nu plec cu trei lulele, trei surcele.

— Ascultă, îmi zice cu o voce așa de firavă, că trebuie să mă căznesc s-o aud. Ar trebui să te consideri norocoasă.

Ridic din sprâncene.

— Norocoasă că am ajuns pe străzi? Bineînțeles! Mă simt binecuvântată.

Zâmbește ușor.

— Numele tău de familie este Heyward-Di Laurentis. Nu ești și nu vei ajunge niciodată pe străzi.

Surâd, puțin rușinată. M-a lăsat fără replică.

Ochii ei migdalați privesc spre ușă.

— Dar nu glumesc, șoptește Bianca. Crede-mă, nu vrei să locuiești aici. Kaya e ca un caporal de armată. E primul ei an ca președintă la Kappa, și deja i s-a urcat puterea la cap.

— Am observat, îi spun pe un ton sec.

— Dacă ai fi văzut ce i-a făcut lui Daphne! Ai fi crezut că nu i-a convenit treaba cu alcoolul, dar, de fapt, era geloasă pe Daphne, pentru că s-a culcat cu fostul ei iubit, Chris. De-aia i-a făcut Kaya viața amară lui Daphne. Într-un weekend, când Daphne era plecată, Kaya, „ca din întâmplare” — degetele Biancăi schițează ghilimele imagine — a donat toate hainele lui Daphne bobocilor care colectau haine vechi pentru evenimentul lor caritabil anual. În cele din urmă, Daphne a părăsit asociația și s-a mutat.

Dacă a scos-o din cocina asta, încep să cred că intoxicația cu alcool pe care a suferit-o Daphne Kettleman a fost cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

— Nu contează. Nu-mi pasă dacă locuiesc aici sau nu. Așa cum ai spus și tu, o să mă descurc.

Am scos la înaintare vocea mea nepăsătoare, pe care am perfecționat-o ani de-a rândul. Este armura mea. Mă prefac că viața mea este o casă victoriană frumoasă, în speranța că nimeni nu va privi atent; altfel, ar vedea crăpăturile care-i împânzesc fațada.

Dar, oricât de convingătoare îi par Biancăi, lucrul acesta nu reușește să oprească valul uriaș de anxietate care mă lovește cinci

minute mai târziu, când urc în mașina mea. Mă face să respir precipitat și-mi accelerează pulsul, împiedicându-mă să gândesc limpede.

Și acum ce-o să fac?

Unde ar trebui să merg?

Trag adânc aer în piept. E *în regulă*. E *bine*. Mai inspir o dată. Da, o să găsesc eu o soluție. Mereu găsesc una, nu-i așa? O dau în mod constant în bară, dar găsesc de fiecare dată o cale să ies la mal. Trebuie doar să-mi dau silința și să gândesc...

Telefonul sună, reproducând melodia *Cheap Thrills*, a Siei. Slavă Domnului!

Răspund imediat și îl salut pe fratele meu, Dean. Sunt recunoscătoare că m-a sunat.

— Bună, Mucișor! Îmi zice Dean. Voiam să aflu dacă ai ajuns cu bine în campus.

— De ce să nu fi ajuns cu bine?

— Păăăi... Ia să vedem... Poate că ai șters-o la Miami cu un rapper în devenire, pe care l-ai „cules” la granița dintre state. Asta numesc eu o metodă bună să te transformi într-un costum de piele, pentru un criminal în serie. Ia stai! De fapt, ai făcut-o și pe-asta!

— Dumnezeu! În primul rând, Jasper era un *cântăreț country* în devenire, nu un rapper. În al doilea rând, eram cu încă două fete și ne îndreptam spre Daytona Beach, nu spre Miami. În al treilea rând, tipul nici măcar nu a încercat să mă pipăie, darămite să mă omoare.

Oftez și adaug:

— Lacey și-a tras-o cu el și s-a ales cu herpes.

Spre suprinderea mea, frate-miu nu spune nimic.

— Dicky? Mai ești acolo?

Așa-l strigam pe Dean, când eram mică. Urăște porecla asta.

— Mă străduiesc să înțeleg de ce ai impresia că varianta ta e mai acceptabilă decât a mea.

Pe neașteptate, Dean trage o înjurătură.

— La dracu'! Nu cumva i-am tras-o și eu lui Lacey, la petrecerea de majoratul tău? Chestia cu herpesul putea să se petreacă înainte de petrecere. Summer, ce naiba! Am folosit prezervativ, dar ar fi fost frumos să mă avertizezi!

— Nu, nu ți-ai tras-o cu Lacey. De fapt, vorbești despre Lacey. După ce v-ați tras-o, nici n-am mai fost prietene.

— De ce?

— Pentru că s-a culcat cu fratele meu, în loc să stea cu mine, la petrecerea mea. Așa ceva nu se face.

— Corect. A fost egoistă.

— Mda.

Se aude brusc un zgomot, ca un motor de mașină ambalat, urmat de o avalanșă de claxoane.

— Scuze! spune Dean. Am ieșit din casă. Mi-a venit Uberul.

— Unde te duci?

— Să iau hainele de la curățat. Curățătoria la care mergem eu și Allie e cam departe, în Tribeca, dar fac o treabă grozavă, așa că merită drumul până acolo. Are review-uri bune pe net.

Dean locuiește cu iubita lui în West Village, în Manhattan. Allie mi-a spus că zona e mult mai luxoasă decât cele cu care s-a obișnuit, dar pentru fratele meu e, într-un fel, un pas înapoi, pentru că *penthouse*-ul familiei noastre se află în Upper East Side și ocupă ultimele trei etaje ale hotelului nostru, Heyward Plaza. Dar noua casă a lui Dean se găsește lângă școala privată unde predă, iar cum Allie are un rol principal într-un serial TV care se filmează în Manhattan, locuința aceea e convenabilă pentru amândoi.

Îmi imaginez că e foarte tare să aibă un loc doar al lor.

— În fine... Te-ai instalat la sediul Kappa?

— Nu chiar.

— Fir-ar să fie de treabă, Summer! Ce-ai făcut de data asta? De furie, rămân mască. De ce presupune mereu familia mea că dau cu bâta-n baltă?

— N-am făcut nimic, îi răspund înțepată.

Dar apoi vocea îmi trădează înfrângerea:

— Tipele alea consideră că una ca mine n-ar da bine pentru reputația asociației. Una dintre ele m-a acuzat că-s piromană.

— Păi — zice Dean, cu o totală lipsă de tact —, într-un fel, chiar asta ești.

— Mai du-te naibii, Dicky! A fost un accident. Piromanii incendiază cu bună-știință.

— În cazul ăsta, ești o piromană accidentală. Piromana accidentală! Ar fi un titlu super pentru o carte.

— Grozav! Treci la scris!

Nu-mi pasă că în clipa asta par foarte malițioasă. Sunt arțăgoasă și am nervii întinși la maximum.

— M-au dat afară, Dicky, iar acum trebuie să văd unde naiba o să locuiesc semestrul ăsta.

În gât mi se pune un nod. Îmi scapă un suspin sugrumat.

— Ești bine? întrebă numaidecât Dean.

— Nu știu. Eu... E așa de ridicol! Habar n-am de ce sunt supărată. Fetele alea sunt groaznice și nu mi-ar fi plăcut să locuiesc cu ele. Închipuie-ți! E Ajunul Anului Nou, și toate sunt în campus! În loc să petreacă, organizează un eveniment caritabil. Nu e locul meu acolo.

Nu mai pot stăpâni lacrimile pe care le-am ținut în frâu până acum. Două picături mari mi se rostogolesc pe obraji. Sunt tare bucuroasă că Dean nu e aici, să le vadă. E și așa destul de rău că mă aude bocind.

— Îmi pare rău, Mucișor!

Îmi șterg mânioasă ochii umezi.